

Lucas 2: 25-38

Van kribbe naar ...

Liturgie: Voor de dienst: Lieteboek foar de tsjerken 139: 1,3,4
Welkom
Psalm 98: 1,2
Stilte en begroeting
Psalm 98: 3
Gebed
Lied 314: 3
Bernetsjerke
Samen in het licht
Lezen: [Jesaja 61: 10,11](#)
[Lucas 2: 21-40](#)
Lied 503 (Mel. Away in manger)
Preek: Van kribbe naar ...
Lied 653: 1,4,7
Geloofsbelijdenis
Klein Gloria
Dankgebed en het Onze Vader
Collecten
Zingende gezegend: 106: 2,3,4 (Mel. Joy to the world)
Zegen

Lieve mensen, de kerstdagen liggen weer achter ons.
We gaan nu verder en Lucas neemt ons mee van Bethlehem naar Jeruzalem.
Voor de Joden is dat een heel bijzondere plaats.
Daar staat de tempel.
Het huis van God.
Daar woont God temidden van Zijn volk.

In het Lucasevangelie speelt de tempel een belangrijke rol.
Lucas begint in de tempel met Zacharias, die daar de priesterdienst mag vervullen.
En hij eindigt ook in de tempel, als de discipelen na Jezus' hemelvaart naar Jeruzalem gaan en voortdurend in de tempel zijn om God te loven en te prijzen.

En hier gaan Jozef en Maria met hun kind Jezus naar de tempel om die dingen te doen, die de wet voorschrijft.
Jezus is al besneden.
Maar nu moeten er volgens de wet nog drie dingen gebeuren.
Jezus moet rein verklaard worden.
Als eerstgeborene moet hij aan God worden gewijd.
En er moeten offers gebracht worden.
Daarom zijn zij in de tempel om dat te doen.

Jezus en de tempel.
Dan wordt het altijd wat spannend.
Later zal Jezus zeggen: *Breek deze tempel af en ik bouw hem in drie dagen weer op.*
Dan heeft hij het niet over het gebouw, maar over hem zelf.
Hij is immers Immanuël.
God met ons.

Nou dan staat de spanningsboog op knappen.
Want dat betekent in feite, dat dat gebouw er niet meer toe doet.
Als je God wil zien, als je Hem wilt ontmoeten, dan moet je niet naar dat gebouw toe in Jeruzalem.
Maar dan moet je bij die andere tempel zijn.
Bij Jezus, de Redder, die zegt: *Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien.*

En hier in Lucas 2 zien we 2 mensen, twa âlde strúkjes, die dat doorhebben. Die dat zien.

Simeon en Hanna.

Twee hoogbejaarde mensen.

Van Hanna wordt gezegd, dat ze 7 jaar getrouwd is geweest en nu is al 84 jaar weduwe. Dan is zij echt heel, heel oud. Stel dat zij 14 jaar was toen zij trouwde. Dan is zij 21 jaar als zij weduwe wordt. $21 + 84$. Dan is zij hier minstens 105 jaar oud.

105 jaar!

Nou dan heb je je beste tijd wel gehad.

Dan tel je niet meer mee. Dan ben je niet meer van deze tijd.

Maar voor Simeon en Hanna lag dat anders.

Zij leefden niet in verleden, maar in het heden.

Zij keken zelfs vooruit.

Want mensen kunnen wel zeggen, dat zij hun beste tijd gehad hebben.

Maar het beste, dat moest nog komen!

Ik moet denken aan een verhaal over een vrouw, die de trein instapte.

Dat ging best wel moeizaam.

Ze was al flink op leeftijd en het lopen ging niet meer zo vlot.

Twee jongens achter fluisterden tegen elkaar: *Nou, daar is het beste wel van af.*

Dat hoorde deze vrouw en ze draaide zich om en zei: *Jongens, dat kunnen jullie wel denken, maar het beste komt nog!*

Dan sta je toch ff van te kijken.

Bij oudjes denken wij misschien gauw aan die mensen, die altijd zeuren over vroeger.

Vroeger was alles beter. Vroeger zaten de kerken vol. Er werd beter geluisterd. Er was meer saamhorigheid.

En daar kunnen ze zo in opgaan, dat ze het niet alleen anderen maar ook zichzelf heel erg moeilijk maken.

Maar dat kun je van deze oudjes niet zeggen.

Simeon en Hanna.

Die leven echt niet het verleden.

Zij kijken juist vooruit.

In hun binnenste brandt een vuur van hoop en van verwachting.

En dat vuur breekt helemaal door, als Jozef en Maria met hun kind Jezus bij de tempel komen.

Dan is het één en al enthousiasme en blijdschap.

O zeker, er klinken ook zware woorden.

Simeon heeft het over een teken, dat weersproken wordt. Jezus zal veel weerstand ondervinden.

En door de ziel van Maria zal een zwaard gaan. Zij zal lijden om wat de mensen haar zoon aandoen.

Zijn weg zal gaan van kribbe naar kruis.

En zo is het ook gegaan.

De tempel werd afgebroken.

Jezus stierf aan het kruis op Golgotha.

En toch, het is alsof Simeon en Hanna daar al overheen kunnen kijken.

Want ze blijven echt niet steken in die zware woorden en in dat lijden, dat Jezus zal ondergaan.

Nee, de blijdschap overheerst.

Ze struikelen haast over hun woorden als ze het hebben over licht en redding voor de volken, en vrede in hun hart en over bevijding voor de Joden en de heidenen.

Het beste, ja het mooiste, dat komt nog.

Hoe weten deze twee dat?

Dat kon maar één hun laten weten.

Dat is hun geopenbaard.
Daar heeft God hun ogen voor geopend.
Ze kenden de profetieën.
Ze wisten dat de verlosser zou komen.
Maar op het moment dat Jozef en Maria met hun kind Jezus bij de tempel komen, ja, dan gebeurt er wat.
Dan worden hun ogen geopend en dan zien zij meer dan alleen maar een klein kind.
Nou, dat is openbaring.
En zo gaat het nog steeds.

Willen wij God leren kennen en willen wij Jezus zien, dan is dit boek belangrijk. De bijbel. Zeker.
Maar er is nog iets anders nodig om God echt te leren kennen en om Jezus echt te kunnen zien.
En dat is openbaring.
Als ouders kun je nog zo je best doen om de boodschap door te geven aan je kinderen.
En als predikant probeer ik alles zo goed en zo duidelijk mogelijk te zeggen.
Maar als God onze ogen, onze oren en onze harten niet opent, dan gebeurt er niets.
Dan zien we het niet.
Dan blijven onze ogen gericht op dit leven en op deze wereld.

En alleen dit leven zien en deze wereld ... dat valt niet mee.
O ja, dit leven kent gelukkig ook hele mooie kanten.
En in deze wereld kan het ook prachtig zijn.

Maar die andere kant is er ook.
Die donkere kant. Die kant die je liever niet ziet.

Over een paar dagen sluiten we dit jaar 2013 af.
En je schrikt er misschien van hoe snel zo'n jaar is gegaan.
Voor mijn gevoel is het nog maar net begonnen.
Maar het is een feit.
De jaarwisseling staat weer voor de deur.
En op zo'n moment wordt je toch even bepaald bij de dingen die het afgelopen jaar zijn gebeurd.
De ups en downs in je eigen leven.
De dingen die gebeurd zijn in it doarp en yn ús lân.
Op tv zien we de beelden terug van belangrijke gebeurtenissen in deze wereld.
Dat is ook altijd zo apart, dat je dan bij jezelf denkt van: *O ja, dat is dit jaar ook gebeurt. En o ja, dat ook. Tjonge, dat is is toch wat.*

En als je alleen al hoort wat er de afgelopen week rondom kerst allemaal is gebeurd.
Een busongeluk.
Een brand op een veerboot.
Aanslagen in Rusland en in Aleppo in Syrië.
Raketaanvallen op Israël.
Dan word je daar niet vrolijk van.

Dat kan je somber maken.
Want waar gaat het naartoe en wat staat ons allemaal nog te wachten?

En kijk dan weer eens die twee bejaarde mensen: Simeon en Hanna.
En luister nog eens naar hun hoopvolle woorden over licht en vrede en bevrijding voor heel deze wereld.
En ik heb het al gezegd, maar het zijn niet alleen zulke woorden.
Ze slaan in hun enthousiasme niet zo door, dat ze de realiteit uit het oog verliezen.
Want de weg die dit kind gaat is geen gemakkelijke weg
En ook voor Maria zal het erg moeilijk worden.

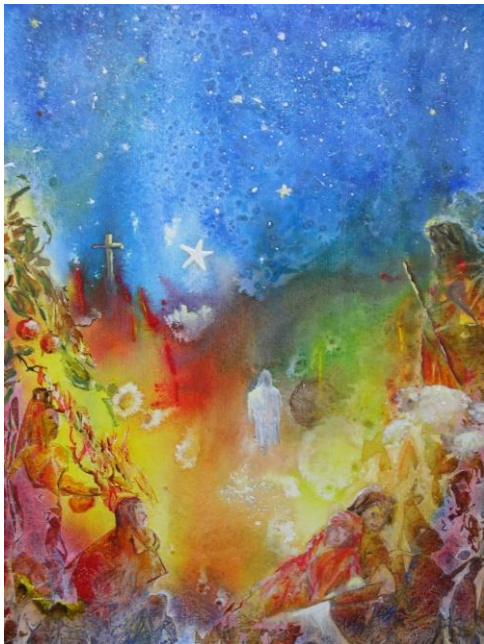
Het gaat door diepe dalen heen.
Dat zeggen ze ook.

Maar ze blijven daar niet in steken.
Simeon en Hanna kijken als het ware al over die diepe dalen heen.
En dan zien ze het licht doorbreken van een machtige en hoopvolle toekomst.
Voor Israël.
En ook voor de andere volken op deze aarde.

Ik weet niet wat Simeon en Hanna allemaal concreet zagen, als het gaat om de weg van dit kind.
Maar wij zien daar waarschijnlijk meer van dan zij.
Want de tempel werd inderdaad afgebroken.
Jezus stierf voor ons op die heuvel daarginds.
Zijn weg liep van kribbe naar kruis.

Maar die weg gaat ook verder.
Die weg gaat dwars door de dood en het graf heen.
Het gaat ook van kribbe naar de opstanding. Naar pasen. Naar de grote overwinning.

Ik vond een plaatje van een aquarel, waarin dat heel mooi te zien is.

In dit kunstwerk zie je rechts onderin het kerstfeest. Maria en Jozef met het kind Jezus. Daar schuin boven de schapen en de herders.

In het midden zie je iemand lopen. Een witte figuur. Jezus die zijn weg gaat van kribbe naar het kruis.

Maar naast Jezus zie je ook een donkere vlek. Een steen weggerold van het graf.

Bijzonder dat dat in het midden staat.
Niet kerst.
Niet goede vrijdag.
Maar pasen. Het feest van Jezus' opstanding uit de dood.

Het is alsof dit plaatje duidelijk wil maken, dat het daar om gaat.
Dat is het waar het om draait.

Kerst is een prachtig feest.
Maar zonder opstanding mist het zijn doel.

Goede vrijdag is heel beladen. Jezus geeft zijn leven om zo voor onze zonden te betalen.
Maar zelfs dat offer zou tevergeefs zijn geweest, als Hij niet was opgestaan uit de dood.

Stel je voor dat Hij niet was opgestaan ... mijn God, waar was dan mijn hoop, mijn moed, gebleven.

Maar halleluja, de weg van de herder gaat verder.
Van de kribbe naar zijn opstanding uit de dood.
Daardoor kunnen wij verder kijken.
Vangen we een glimp van de hemel op.

Dat lied, dat we net voor de preek gezongen hebben, zegt het heel mooi. Die laatste regels: *Hij is ons tot lichtbron in de donkere nacht, waar het zonlicht van Pasen alvast naar ons lacht.*

En dan zijn we er nog niet.
Want zijn weg gaat nog verder.
Van pasen naar hemelvaart.
En van hemelvaart naar Zijn wederkomst.

Zijn eerste komst op aarde roept al om Zijn tweede komst.
Maranatha, kom Here Jezus.
En wat een dag zal dat zijn, als de bruidegom komt om zijn bruid te halen.
Wat een feest zal er dan aanbreken.

Dan gaan de woorden van Simeon en Hanna over licht, vrede en bevrijding helemaal in vervulling.
Dan zal ook gebeuren wat er in Jesaja 61 staat, dat de Heer gerechtigheid laat ontkiemen en glorie voor het oog van alle volken.

We hadden het net over de toekomst en over de verwachtingen in het nieuwe jaar, in 2014.
We hadden het over de snelheid van de tijd.
Straks alweer een jaar voorbij.

Dat kan je weemoedig maken.
Maar je kunt het ook anders zien.
Je kunt ook zeggen: We zijn weer een jaar dichterbij die grote dag, dat het beste komt, dat het echt licht wordt en dat de volle vrede zal doorbreken in deze wereld.

Christus is geboren.
Het kerstfeest hebben we gevierd.
We gaan verder in het spoor van onze herder, die gekomen is en komen zal.
Want zijn weg loopt niet alleen van kribbe naar kruis; maar ook van kribbe naar kroon!
Van zijn eerste komst naar zijn tweede komst. Zijn wederkomst!
De dag dat alle dingen nieuw worden gemaakt en dat het licht, de vrede en de bevrijding helemaal doorbreken.
Halleluja!

Amen

Piet Hulshof, Oudehorne
29 december 2013